

L É P C S Ő K

IX. évfolyam 6. szám

2009. június 7.

**Kerepesi Római Katolikus Plébánia
2144 Kerepes Templom u. 17.**

A tartalomból: Szeretet és kommunikáció

Beer Miklós váci megyéspüspök könyvéről

Szent Péter és Szent Pál

Moha bácsi meséi - A lopás

Gondolatok a tanév végén

Szentmise szándékok június hónapban

1.	+Vágó János, +neje Rusznyák Julianna és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
	Hálaadásul	(19.00)
2.	+Csaja Mihály, +neje és +Kálmán fiuk	
3.	A Szűzanya közbenjárásáért	
4.	+Heik János, neje +Berta Julianna, és +Hozzá tartozóik	
5.	Jézus Szent Szívének tiszteletére	
6.	+ifj. Mándó József 19. évf.	
7.	A Széles család +tagjai - ELSŐÁLDÓZÁS -	(8.00)
		(11.00)
		(19.00)
8.	A Tatai és Uzsoki +szülők, +Gyermekeik és +Hozzá tartozók	
9.	+László, +Valentina	
10.	+Kerekes István 1.év., +Szülei, +Testvérei és a Tóth család +tagjai	
11.	A Rózsafüzér társulat 6.(Csajáné) csoportjának élő Tagjai	
12.	+Sárvári József, +Felesége, +Gyermekeik, a Sárvári és Fogd +nagyszülők	
13.	+id. Kiss Sándor, +Felesége és +Sándor fiuk	
14.	+Bagi Józsefné, +János fia és összes +Hozzá tartozó	(8.00)
		(11.00)
	+Nagyszülők	(19.00)
15.	+Dragics Mihály, +Neje, +Leányuk és +Vejük	
16.	+Varga Antal, +Neje, +Leányuk és +Vejük	
17.	A Rózsafüzér társulat 17.(Grófné) csoportjának élő Tagjai	
18.	A Rózsafüzér társulat 17.(Grófné) csoportjának +Tagjai	
19.	A Rózsafüzér társulat 6.(Csajáné) csoportjának +Tagjai	
20.	+Sörös István, +Neje, +Gyermekeik és +Szüleik	
21.	+Zsemle Mihály, +Neje, +Szüleik és +Hozzá tartozóik	(8.00)
		(11.00)
	+Forró József, leánya +Mária és összes +Hozzá tartozó	(19.00)
22.	A Horváth és a Kisgyörgy +Nagyszülők	
23.	+Rémi szülők, +Gyermekeik, és +Unokájuk	
24.	+Kriger Mihály, +Felesége és +Hozzá tartozók	
25.		
26.	+Palotai Tamás, +Neje és leányuk +Mária	
27.		
28.	+Mihály paptestvér	(8.00)
		(11.00)
	+Burkovics Lajos, neje +Horn Róza, a Baumann és Burkovics család +tagjai	(19.00)
29.	+Édesapa, +Fia	
30.	A Rózsafüzér társulat 14.(Szarvasné) csoportjának élő Tagjai	

SZERETET ÉS KOMMUNIKÁCIÓ

A pszichiáterek és neurológusok legalább kétharmada munka nélkül maradna, ha a családban megtanulnánk kommunikálni, és mindenki a család egységére törekedne.

A család olyan élvonalba tartozó, különleges iskola, ahol megtanulunk személyllyé válni, vagyis elsajátítjuk a kapcsolatépítés mesterségét.

Ezalatt kölcsönösen gazdagodunk, tanulunk egymástól.

Nem is lehet másképp, hiszen olyan kapcsolatokról van szó, melyek a legmélyebb emberségünkben érintenek minket. Ettől válunk valakivé, igazi személyllyé.

Amikor ráébredünk, hogy a kommunikáció a párkapcsolatban vagy a gyermekeinkkel a végét járja, vagy zsákutcába jutott, akkor van szükség újabb fényre, hogy fel tudjuk venni a küzdelmet a sötétséggel és az értelmetlenséggel.

Vessünk véget megfeneklett, elhibázott kommunikációs gyakorlatainknak! *Először is lépünk ki ebből a bűvkörből, és bátran forduljuk oda elsőként a másik felé. Kezdetben egyedül leszünk - néha akár hosszú időn keresztül is -, mégis értelmet adhatunk újra a kapcsolatainknak, amelyek meg sem újulhatnak egy ilyen komoly, személyes elhatározás nélkül.*

Ha konokul ragaszkodunk hozzá, hogy mindenáron közöljük a gondolatainkat, ám előtte nem mérlegeltük magunkban, vajon készek vagyunk-e feltétel nélkül és önzetlenül ajándék lenni a másik számára, el is ronthatjuk, sőt, magát a kommunikációt is blokkolhatjuk.

Éppen a családban vésődnek be mélyen ezek a kommunikációs játszmák, amelyek később is nagy szerepet játszanak a házaspár és a gyermekek életében.

Az építő kommunikáció tehát elsősorban kreatív hozzáállást kér tőlünk, ahol a különbözőségek nem feloldódnak, még csak nem is hasonulnak, hanem megértésre találnak a kölcsönös ajándékozásban, és egyre mélyebb megértéshez vezetnek.

Ez az élet legfontosabb dinamizmusa, folytonos újjászületés, amelyet a gyermekek a szülőktől tanulnak el, és amelyet idővel a látott példa alapján ők is továbbadhatnak, ha valahol az emberi kapcsolatok válságba jutnak.

Így az újrakezdés képessége, önmagunk ajándékozása, egyszóval a szeretet mozgatta kapcsolatformák, amelyek a családban léteznek, ajándékká válnak az egész emberiség számára. (Sudár B.)

Egyházközségi bibliai vetélkedő Szent Pál évében

Az 5 fordulóból álló vetélkedő résztvevői Szent Pál életéből, az Apostolok cselekedeteiből és Szent Pál leveleiből mérték össze tudásukat.

A nyertesek: **1. Pomázi Józsefné 2. Gazdag Béla**
 3. Iványi Imréné 4. Kovács Mihály
 5. Gróf Károlyné és Kiss Károlyné

A díjak kiosztása május 17-én a 8.00 órai szentmise után történt.

Ma, amikor oly sok „más” magyarázatot keresünk arra a kérdésre, hogy mi a legfontosabb az életben, amikor nem akarjuk elfogadni az Egyház vezetését, és nem valljuk be, hogy látásunk nem jó, Szent Pál tanúsága áll előttünk. Figyelmeztet, hogy az újonnan szerzett bölcsesség nem emberi, hanem isteni mű. „Tanításom és igehirdetésem (...) nem a bölcsesség elragadó szavaiból állt, hanem a Lélek és az erő bizonyosságából, hogy hiteteknek ne emberi bölcsesség, hanem Isten ereje legyen az alapja” (1Kor 2,4).

Pál csakis ebbe az erőbe kapaszkodott mindvégig.

A plébániánkról jelentjük ...

Az új plébánia építés jó ütemben halad. **Júliusban számíthatunk az épület átadására.** Amint az előzetes tájékoztatásban már hírül adtuk, az Egyházmegye egyelőre megelőlegezi az építés költségét a meglévő ingatlanok eladásáig.

2009. május 8-án átutalta az Egyházközség számlájára a pénzügyi ütemezés első részét, azaz 29 859 204.- Ft-ot, melyet a vállalkozó számlájára május 14-én tovább utaltunk.

Az építésre előirányzott költségen felül azonban vannak olyan kiadások, amelyeket az *egyházközségünknek kell vállalnia*. Ilyen többek között az épület belső berendezése, felszerelése és a parkosítás.

2007-ben téglajegy eladásból 851 000.- Ft.

2008-ban téglajegy eladásból 315 000.- Ft. gyűlt össze.

Összesen: 1 167 000.Ft., amit a tervezési díj kifizetéséhez használtunk fel.

Ezúton is köszönetet mondunk a kedves híveknek az eddigi és a további támogatásért! Sorszámozott téglajegy (1000, 5000, 10 000 Ft-os címletekben) a sekrestyében és a plébánián, valamint az egyházközségi hozzájárulás gyűjtőinél lehet venni.

Az adományozók nevét, (amennyiben hozzájárul) és a befolyt összeget ebben a rovatban majd ismét közzé tesszük.

Hazai hírek, programok

A Ferences Rend alapításának 800. évfordulója alkalmából a Pasaréti Ferences Alapítvány által működtetett Kájoni János Házban bemutatkoznak a ferences család tagjai.

Június 8. hétfő 19 óra - Az *Annunciáta Nővérek* közösségét Martonosi Éva Mirjam nővér és rendtársai mutatják be. **Június 15. hétfő 19 óra** - Az *Assisi Szent Ferenc Leányai* közösséget Velebná M. Lucetta előljáró és rendtársai mutatják be. Kájoni János Ferences Ház 1025 Bp. Szilfa u. 4.

Ferences imaestek Budapesten

Pio atyával Szent Ferenc nyomában címmel havonta egy-egy imaestet tartanak a Fő utcai kapucinus rendházban. **Június 18.** – Pio atya és a megszentésű Jézus. Az imaestek 20 órakor kezdődnek. Helyszín: Budapest, I. kerület, Fő u. 32.

Programok a máriabesnyői kegyzobor megtalálásának jubileumi évében

1759. április 19-én találták meg a máriabesnyői kegyzobrot. Az eseményre jubileumi évvel emlékeznek. **Június 28. vasárnap 10 óra** a Kárpát-medencei magyarság búcsúja. Az ünnepi szentmisét bemutatja: Katona István egri segédpüspök

A Szent István Társulat Pásztorok című sorozatának legújabb kötetében ezúttal Beer Miklós váci megyéspüspök vall életéről, papi hivatásáról Elmer István írónak, az Új Ember főmunkatársának.

Az 1943-as születésű Beer Miklós még nem volt kétesztendő, amikor meghalt az édesapja. Ettől kezdve édesanyja és anyai nagymamája nevelte. A kötetben felidézi, hogy pappá szentelését követően nem sokkal édesanyja elárulta neki: amikor összeházasodtak az édesapjával, három-négy gyermeket szerettek volna, de a gyermekáldás sokáig elkerülte őket. Beer Miklós édesanyja egy alkalommal így fordult az édesapjához: első gyermeküket, ha fiú lesz, ajánlják fel Istennek. Gépészmérnök édesapja először azt szeretne volna, ha a majdan születendő gyermek ugyancsak mérnök lesz, végül azonban beleegyezett, hogy ha fiú lesz, legyen pap. Beer Miklós hamarosan megszületett. Édesanyja említett elbeszéléséből egyértelművé vált számára, hogy papsága az ő imájának volt köszönhető. Az édesanya egyébként mindig nagyon vigyázott arra, hogy ne erőltesse egyetlen fiát az általa imádságba foglalt életirányba. Beer Miklós nem is tudott erről, de visszatekintve vallja: „... meghatározott terv szerint alakult az életem. A kiválasztottság, a meghívottság kirajzolódik az egymást követő eseményekben.”

Az elmélyült filozófiai képzettséggel rendelkező és a bölcseletet sokáig tanító váci püspök mai életünk egyik nyomorúságát abban látja, hogy az emberek nem teszik fel maguknak a lényeges kérdéseket. „A tanulással, a tudomány segítségével az anyagi világ titkait, a jelenségek összefüggéseit igyeksenek föltárni, s az lenne a logikus, ha ezt a folyamatot tovább vinnék a végső, legfontosabb kérdésekig – Szent Ágostonnal szólva: nyugtalan a mi szívünk, amíg meg nem nyugszik benned, akiben megtaláljuk létezésünk bizonyosságot adó magyarázatát.” Mivel sokan csak a jelenségeknek a közvetlen, elsődleges okáig jutnak el, a végső ok, az egész értelmének a keresése elmarad. Beer Miklós szerint nem csoda, ha valaki, megrekedve ezen a szinten, kilátástalannak tekinti az életét, „hiszen csak hanykolódik az események hullámain, egyik napról a másikra él, s amikor hirtelen valami váratlan következik be – akár betegség vagy gazdasági csődhelyzet –, kétségbe esik, és végtele-

nül tehetetlennek érzi magát.” A főpásztor emlékeztet rá, hogy XVI. Benedek Spe Salvi kezdetű körlevele a keresztény reményről szól, arról, hogy hit nélkül, értelmes hittel való gondolkodás nélkül reménytelen az ember élete.

Beer Miklós kritikusan szemléli globalizációs, fogyasztói szemléletű világunkat, amelyben az emberek „csak vásárolnak, birtokolni akarnak, közben tülekednek, letapossák egymást – s mindezt miért? A hit nélküli ember saját magán kívül nem fogad el más vonatkoztatási pontot – a teremtő Istent –, akitől létét eredményezheti. Nem érzi, hogy az erkölcsi rend alkotójával szemben felelősséggel tartozik, s kénytelen önmagát igazolni, amikor kimondja: minden értelmetlen.”

Beer Miklós tényként állapítja meg, hogy a mindennapi életben a döntési helyzetben lévő személyek, érdekcsoportok gyakran nem a teljes embert állítják a középpontba, Isten legfőbb teremtménye már csak következményként jelenik meg. A püspök értetlenül szemléli például mindazt, ami az egészségügyben az elmúlt időszakban végbement: „... nem azt tették fel első kérdésként, mire van szüksége a beteg embernek, s másodsorban, hogy ez mennyibe kerül, illetve mennyit fedez ebből a társadalombiztosítás, hanem alaptételként – mintegy abszolút tényként – kijelentették, mennyi pénz jut egészségügyre, s az ember gyógyítása másodlagos szempontként következik ebből. Mintha előre meghatároznák, kinek szabad betegnek lennie.” A főpásztor figyelmeztet, hogy ezen az úton haladva ismét csak oda jutunk vissza, ami a történelemben már annyi nyomorúságot okozott: „az diktálja a törvényt, akinek a kezében van a világi hatalom. Ahelyett, hogy az isteni törvényt – amelyet nem az ember pillanatnyi érdeke határoz meg – alkalmaznák a társas kapcsolatokra, a társadalom életére és a gazdasági tevékenységre. Mert ha nem így van, a Törvény helyett az öntörvényűség jut érvényre. Mennyire elképesztő, hogy akinek hatalom van a kezében, úgy viselkedik, mintha ő másokhoz hasonlóan nem lenne ugyancsak halálra szánt létező... Egyszer mindenkinek, akármekkora hatalma legyen is, akármekkora vagyonnal rendelkezzen is, szembe kell néznie azzal, hogy véget ér az élete. Igaz, amit idézni szoktunk a Szentírásból: Mit gyűjtöttél? Még az éjjel számon kéri lelkedet. Senki nem ismerheti halála pillanatát.”

Globalizált, sokféle, a különféle és egymást gyakran keresztező nemzeti, etnikai, csoport- és rétegérdekek mentén felépülő világunkban mindenképpen megfontolandó Beer Miklós figyelmeztetése: Isten elgondolása szerinti emberré válásunk folyamatában alapvető feltétel, hogy képesek legyünk elfogadni egymás származását és történelmét. „A másság – megtisztítva a pillanatnyi félreértelmezésektől – a másik ember valódi, egyetemes értékeinek az elfogadását jelenti; annak a történelmi útnak az elfogadását, amely arra ad választ: ki honnan érkezett. Pusztán származása miatt senkire nem tekinthetünk eleve bizalmatlansággal, hanem a fölfedezés örömeivel forduljunk felé.”

Beer Miklós egyaránt elveti a rosszul értelmezett internacionalizmust és a nacionalizmust – ez utóbbi irányzatot megkülönbözteti a pozitív kicsengésű hazafiságtól. Az egyház és a keresztény ember hivatása „éppen arra irányul, hogy tartózkodva a szélsőségektől, nem megtagadva önmagunkat, képesek legyünk bizalommal és szeretettel fordulni a másik ember felé. Így lehet csak egymás mellett és egymásért élni. S amikor ezt kimondjuk, megint csak az evangélium üzeneténél tartunk...

Az Úristen színesnek, sokfélének, soknyelvűnek teremtette a világot. Keresztény életünk szép példája, ha megmutatjuk a világnak, hogy közös hitünkéből és reménységünkéből fakadóan képesek vagyunk a krisztusi mérték szerint emberként viselkedni.”

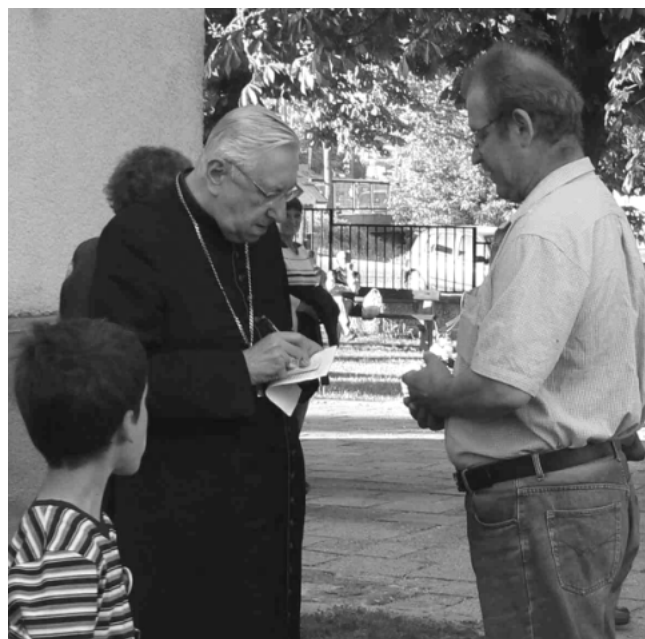
(Szent István Társulat, 2009.)

„Uram, kihez mennénk? Az örök élet igéi nálad vannak.”

Május 16-án a kerepesi Szent Anna templom fogadta az „Élő rózsafüzér” gyalogos zarándoklat két szakaszának résztvevőit Máriabesnyőről és Rákoskeresztúrról. Egyházközségünkben is többen csatlakoztak a zarándoklathoz, vagy a vendéglátásban vették ki részüket.

A záró szentmisét Dr. Paskai László bíboros, ny. esztergom-budapesti érsek mutatta be templomunkban.

Szent Péter és Szent Pál

Sok szál köti össze a két nagy főapostolt. Mindkettő nagyon nagy bűnt követett el. Péter háromszor tagadta meg Jézust, amikor Ő a legnagyobb bajban volt. Pál is hasonló hozzá: ő üldözte a keresztényeket. De mindkettőjük megbánta ezerszer bűnét, bűnbánatuk egy életen át tartott.

Amikor Damaszkusznál Pál megtért, rá 3 évre lement Jeruzsálembe. Két héten át tárgyalt Péterrel. A tőle kapott apostoli hatalommal indult el a pogányokhoz missziós útjára. Egyikük elsősorban a zsidóból lett, másikuk pedig a pogányból lett keresztényeknek az apostolává vált.

Krisztus után 66 tavaszán Péter és Pál Korintusban találkozott. Együtt mentek Rómába. Pontosan akkor dühöngött legjobban Néró keresztényüldözése. Ők ketten tudták, hogy nem menekülni kell, hanem oda kell menniük, ahol a legnagyobb a veszély, a szenvedés. Rómában akkor meg kellett erősíteni a keresztényeket, hogy meg ne tagadják hitüket, vállalják a vértanúhalált.

Megdöbbentő lemenni Rómában a Colosseumtól nem oly távol található Mamertinuszi börtönbe. Ciszternaszerű szörnyű kínzóhely volt ez. Csak egy kút és egy oszlop van benne, amelyhez a rabokat láncolták. Az ősi hagyomány szerint itt raboskodott Péter és Pál is. Itt voltak odaláncolva az oszlophoz. Ebből a vízből ivott a két halálraítélt, akik Jézusért, szent hivatástól üzve gyalog bejárták az akkor ismert világ nagy részét.

(Megdöbbentő arra gondolni, hogy 1945-től ebben a börtönben állandóan égett egy gyertya, arra figyelmeztetve a látogatókat, hogy imádkozzanak a kommunizmus alatt szenvedő, elnémitott keresztényekért, többek között értünk is.)

Péter és Pál a halálban is egyek voltak, csak nem egy helyen, és nem egy módon lehelték ki szent lelküket. A hagyomány szerint egy évben, Kr. u. 67-ben, valószínű, hogy ugyanazon a napon, június 29-én.

Péttert a Vatikáni dombon feszítették keresztre.

Tudta előre, hogy így végzi, hiszen az Úr Jézus ezt előre megmondta neki, mi lesz vele, ha megöregszik. Péternek csak egy kérése volt, hogy fejjel lefelé feszítsék meg, mert bűne miatt nem méltó arra, hogy pontosan úgy haljon meg, mint az Úr Jézus.

Szent Pál római polgár volt atyai ágon. Ezért kivitték Rómából az Ostiába vezető úton. Az egyik határkőnél fejezték le.

Létezik még más kötelék is kettőjük között?

Igen, nem is akármilyen! A Lateráni székesegyház Rómában a pápa székhelyének temploma és - érdekes módon - nem a Szent Péter bazilika. Ez egy csodálatosan szép bazilika, a világ összes templomának anyja.

A főoltár fölött - ahol azelőtt csak a pápa misézhetett - emelkedik egy hatalmas baldachin. Ennek a tetején látható egy nagyszerű ereklyetartó. Itt őrzik ugyanabban a tartóban Szent Péternek és Szent Pálnak a koponya-ereklyéjét.

Mi minden kapcsolja össze őket! Látjuk, hogy mennyire téves, amikor azt merik mondani, hogy csak a naptárban vannak együtt. Ez a két apostolfejedelem, akik nélkül nem lehet elképzelni a kereszténységet, nagyon szerették egymást.

Mi is ezzel a tisztelettel, szeretettel gondolunk rájuk. Kérjük őket, hogy segítsenek minket újraevangelizálni, a mai embereket. A mi feladatunk pontosan az, mint az övék volt.

Ebben a missziós küldetésben fogjunk össze, ahogyan ők is ezt tették egymással.

Imádság a két apostolfejedelem ünnepére

Víg ének árad földünkön ma szerteszét,
ma üljük két nagy főapostol ünnepét.
Vérével őket Megváltónk szentelte fel,
és Egyházában fővezérül tette meg:
Szent Pétert és Pált zengik minden nemzetek.

Mint két olajfa, ők előtte díszlenek,
mint két nagy fáklya, lángolóan fénylenek,
csodáljuk égnek két sugárzó ablakát;
ők bűnök láncát oldva börtönt törnek át,
s hívőknek nyitják mennyek boldog ajtaját.

Vég nélkül áldja énekszó a jó Atyát,
hasonlón hozzá egyszülöttjét, szent Fiát,
a Szentléleknek szóljon áldás, hódolat,
a Háromsághoz szálljon hálaáldozat,
most és örökre őt dicsérje szív, ajak. Ámen.

Prefáció a legszentebb Oltáriszentségről

E szentséges titok által táplálod és megszenteled hívő népedet,
hogy a földkerekségen minden ember
az egy hit világosságában éljen,
és szeretetben forrjon egygé.

E csodálatos szentség asztalához azért járulunk,
hogy boldogító kegyelmed töltsön el minket,
és egyre jobban magunkra öltünk
szent Fiadat, Jézus Krisztust

A körhinta forogni kezdett de én már csak egy tarkabarka foltot láttam forogni; elöntötte szememet a könny, kibukdácsoltam a vásárból, és néhány perc múlva már az erdei úton vánszorogtam fölfelé. Még sokáig hallottam az árusok danáját: Hét, hét, hét, minden darab hét. De most már irtóztam tőle. Amikor végre csönd lett az erdőben, lerogytam a nedves fűbe, és zokogtam, zokogtam. Egyszerre csak megszimogatta valaki a fejem: – Mi a baj, Moha fiam?

- Földigszakáll bácsi állt előttem. Elmondtam neki, mi történt, de ő megrázta a fejét: - Nem bizonyos, hogy ellopta.

Ebben a pillanatban azonban fölhangzott az erdő mélyéről a kicsiny cintányér csöngése: "csinn! csinn! csinn!" Én meg sietve elindultam:

– Jön Lala! Látni sem akarom többé!

De Földigszakáll bácsi rám szólt:

– Itt maradsz! Meg akarom tudni, hogy csakugyan ellopta-e. Szólj majd valamit Lalához. – De én nem akarok beszélni hozzá soha többé!

Úgy tett, mintha nem hallotta volna, és újabb utasítást adott:

– Mielőtt tovább megy, nyújts neki kezet!

– Nem akarok kezet fogni vele soha többé!

De Földigszakáll bácsi már el is bújta a bokrok mögé, én ott maradtam az ösvényen, a cintányér pedig - csinn! csinn! - egyre közelebből csengett. Egyszerre azonban hirtelen elhallgatott, én felpillantottam, megláttam Lalát a fák között, s ahogyan Földigszakáll bácsi kívánta, szóltam hozzá:

– Fölültél a körhintára?

Lala odalépett hozzám, és azt felelte:

– Nem ültem föl. Most pedig már sietek haza ebédelni.

Eszembe jutott Földigszakáll bácsi másik kívánsága is, és kezet nyújtottam neki:

– Akkor hát, szervusz! - kezet fogtunk, és Lala elsietett.

Földigszakáll bácsi előjött a bokrok mögül, sóhajtott egy nagyot, és így szólt:

– Igazad van, Mohácska, ellopta.

Csodálkoztam:

– Miből tetszett megtudni?

– Két dologból is. Amikor észrevetted téged, zavarában letért az útról a fák közé, nem akart találkozni veled. És zavarban volt a kézfogáskor is; nem tartja magát méltónak arra, hogy kezet szoríts veled. Rossz a lelkiismerete. De éppen ezért most még segíthetünk rajta. Csak el ne mondd senkinek, hogy lopott, és el ne hagyd.

Most már hevesen tiltakoztam:

– El ne hagyjam? Ne tessék haragudni, Földigszakáll bácsi, Laláról én többé tudni sem akarok! Ő az oka, hogy nem barátkozom vele többé! Miért lopott?

Földigszakáll bácsi elgondolkodva megismételte szavaimat:

– Tudni se akarsz többé róla, ő az oka, minek lopott. No, jól van, Moha fiam. Ha nem barátkozol vele, nem barátkozol vele. Akkor hát induljunk, kísérek egy darabon hazafelé. Láttam azonban rajta, hogy csak úgy tesz, mintha belenyugodnék elhatározásomba, és erősen töri a fejét valamin. Ezúttal azonban nem kellett semmit sem kifundálnia, mert segítségére jött a véletlen.

Az történt ugyanis, hogy keserves mekegést hallottunk a fák közül. Odasiettünk, és egy beszakadt farkasveremre bukkantunk. A verem szélén kétségbeesetten futkósított körbe egy kecskemama, a veremben meg panaszos sírással mekegett belepotytyant gidája. Ismertem ezeket a kecskéket, s már futni is akartam Törpeházára, hogy értesítsem a gazdájukat, bizonyos Kismester bácsit, siessen ide létrával.

Földigszakáll bácsi azonban megfogta a kezem, és így szólt:

– Ne törődjünk a gidával, Moha! Gondold, hogy nem is tudsz róla. Ugyan miért is segítenél? Ő az oka, hogy beleesett, minek lépett a veremre?

Tudtam én jól, mire akar tanítani, de még nem adtam be a derekam. Nemsokára Mályva néni házikója elé érkeztünk, és észrevetünk a kerítésen egy nagy, odatűzött, fehér papirost. Ez volt ráírva: „Jöjjön be, aki erre jár!”

Mályva néni ágyban feküdt, és elnyöszörögte, hogy mozdulni sem tud, kiújult a csúza, értesítsük a rokonait, jöjjön el valaki ápolni őt, és üzenjenek le az orvosért Nógrádverőcére. Most már aztán igazán vissza akartam sietni a fáluba.

Földigszakáll bácsi azonban most sem engedett:

– Ne törődjünk Mályva nénivel se! Gondold, hogy nem is tudsz róla! Ugyan, miért is segítenél rajta? Ő az oka, hogy ágynak esett, minek szerzett magának csúzt?

Most már azonban vitába szálltam vele:

– De ezek másfajta esetek, Földigszakáll bácsi! A gida is bajban van, Mályva néni is bajban van, Lala azonban énnekem okozott bajt!

Földigszakáll bácsi bólogatott:

– Tudom, Moha fiam. Ellopta a te kedves Csinncsinnet, és megbántott téged. De milyen icipici baj a te fájdalmaid ahhoz a rettentő nagy bajhoz képest, ami Lalát érte: tolvaj lett!

Most végre megértettem a tanítását, és már rohantam is.

Beszóltam Kismester bácsihoz is, Mályva néni rokonához is, hazasiettem, megebédeltem, és futottam is Lalához. Lala persze mogorván és gyanakodva fogadott:

– Mit akarsz?

De én nevettem: – Hát mit akarnék? Játszani jöttem.

Vagy fél percig szótlanul bámult rám, látszott rajta, hogy bizonyos volt benne, soha többé nem lépem át a háza küszöbét. Én azonban szétnéztem, és szóltam:

– Egyedül golyóztál? Kettesben jobb lesz!

Csinn-csinnt egyikünk sem említette, nem is láttam sehol. Estefelé azonban Lala kishúga kikiabált hozzánk az ablakon:

– Te Lala! Miért fekszik ez a pojáca az ágy alatt?

Lala elvörösödött, és dühösen kiáltotta:

– Ne törődj vele! Hagyd ott!

Búcsúzáskor még zavartan fogott velem kezét, félrenézett, és látszott rajta, hogy nem érti, miért állok szóba vele akkora bántalom után.

Másnap, uzsonna tájt, ismét elmentem hozzá:

– Vártalak ebéd után. Holnap már te gyere el!

Ekkor jelent meg az arcán az első mosolyféle a lopás óta. Még gyöngén, de már reménykedve mosolygott, mint a lábadozó beteg. Át is jött másnap, és már a kézfogása sem volt annyira zavart. Már kezdte érteni, miért barátkozom vele továbbra is; tudta már, hogy nem mondtam le róla, bízom benne, hogy ha elbukott is, nem marad fekvé a sárban, hanem talpra áll.

És a talpra állás két hét múlva meg is történt. Azon a napon én voltam őnáluk, s amikor hazamenet már az erdőben jártam, Lala egyszerre csak utánam futott. Megállt előttem, nézett, nézett, most már egyenesen a szemembe, aztán fülig vörösén előhúzta a kabátja alól Csinn-csinnt:

– Légy szíves, Moha vidd ezt haza! - félénken a kezem után nyúlt, de most úgy szorította meg, mint aki ismét egyenrangú lett velem. Megrázta erősen, és így szólt:

- Köszönöm - azzal sarkon fordult, és mintha valami óriási tehertől szabadult volna meg, vidáman és nagyokat ugorva szaladt hazafelé. Minden ugrásakor összecsapta a kezét, és mintha cintányér volna rajta, kiáltotta is minden tapsoláskor:

– Csinn! Csinn!

És mintha végszóra jelennék meg valamely színdarabban, éppen akkor lépegetett hazafelé az úton Földigszakáll bácsi. Meglátta a kezemben Csinn-csinnt, tüstént tudta, mi történt, és örvendezve bólogatott:

– Jól van, Moha fiam, kihúztad Lalát a farkasveremből, ápoltad és meggyógyítottad. Mosolyogtunk egymásra, és hallgattuk a távolodó Lala boldog rikkantásait:

– Csinn. csinn. csinn.

Domonkos István
Bizonyítványom

Bizonyítványom
nem kitűnő.
Inkább feltűnő.
(De ez köztünk maradjon.)
Mivel tehát tényleg
feltűnő,
most eltűnőben vagyok.
Megyek a letűnő
nap után,
feltűnőben
árkon-bokron át.

Kosztolányi Dezső
Tanár az én apám

Tanár az én apám. Ha jár a vidéki
városban, gyermekek köszöntik ősz fejét,
kicsinyek és nagyok, régi tanítványok,
elmúlt életükre emlékezve, lassan
leveszik kalapjuk. Mint az alvajárók,
kik másfelé néznek.
Hentesek, ügyvédek, írnokok, katonák s
olykor egy országos képviselő is.
Mert nagy az én családom.
Nagy az én családom. Kelettől nyugatig,
nyugattól keletig. Nagy a mi családuk.
Mikor vele megyek, fogva öreg karját,
vezetve az úton, a szívem kitágul,
s szívek közt énekel elhagyatott szívem.
Az én édesapám az emberek apja
s én az emberek testvére vagyok.

Ady Endre
Üzenet egykori iskolámba

*Június volt s ujjongtunk, nincs tovább,
Most gyertek szabad mellű örömök
S pusztuljatok bilincses iskolák.*

*De elcsitult a jókedv-förgeteg
S helyére ült a döbbent némaság:
Köröttünk már az Élet csörtetett.*

*Óh, ifjúi, szent megjózánodás,
Komoly, nagy fény, hős férfiú-szerep,
Emléketek ma is milyen csodás.*

*Hős harc az Élet és megélni szép,
Ha hozzáedzik tüzes szív-kohók
Ifjú vitézlők lengeteg szívét.*

*Ha élet zengi be az iskolát,
Az élet is derűs iskola lesz.
S szent frigyüket így folytatják tovább.*

*Én iskolám, köszönöm most neked,
Hogy az eljött élet-csaták között
Volt mindig hozzám víg üzeneted.*

*Tápláltad tovább bennem az erőt,
Szeretni az embert és küzdeni
S hűn állni meg Isten s ember előtt.*

*Június van s nagyon magam vagyok
S kísértének élt életem árnyai
S az elbocsátó iskola-padok.*

*S én, vén diák, szívem fölemelem
S így üdvözlöm a mindig újakat:
Föl, föl, fiúk, csak semmi félelem.*

*Bár zord a harc, megéri a világ,
Ha az ember az marad, ami volt:
Nemes, küzdő, szabadlelkű diák.*

A szilasligeti kápolna búcsú-ünnepén

*Új dicséret hangja zengjen
a királynak, énekeljen
ujjongásunk dallama.
Mint a lépesméz, az ének
olyan édes, a dicséret
László királyt zengje ma.*

*Ó, mily boldog s milyen ékes,
szent nevével fényességes
Várad híres temploma!
Ő a lépcső, magyar nemzet
rajta lépdél az egeknek
trónjához, Pannónia.*

*Véle kegyet, áldást nyertünk,
meg is tartván, mit meglettünk
hitvallásunk hajnalán.
Gyógyítja a betegséget,
munkálja az üdvösséget,
ahogy Mózes hajdanán.*

*Önlelkéből, rejtettségből
csillag támad a világnak,
tündökölnék a csodák.
Erejével, győzelmével,
ellenségnek, barbár népnek
futamítja nagy hadát.*

*Akik hírét együtt zengve
összegyűltünk örvendezve,
kérünk, egek szent Ura,
add, hogy véle találkozzunk,
s eget nyervén eljuthassunk
az örök boldogságra. Ámen.*

**A szilasligeti kápolnában - minden hónap 1. vasárnapján reggel 8.00 órakor görög katolikus szentmise,
- minden hónap első péntekén 17.00 órakor gyóntatás és áldoztatás van.**

„LÉPCSŐK”

A Kerepesi Római Katolikus Egyházközség lapja

Felelős kiadó és szerkesztő: Frajna András plébános

Főszerkesztő: Sohan Andrásné

Szerkesztők: Lobmayer Miklós, Lobmayer Miklósne

A szerkesztőség címe: 2144 Kerepes, Templom u. 17.

Tel.: 06/28/560-370 Fax: 06/28/560-371

e-mail: frajna.andras@vaciegyhazmegye.hu

Internetes honlap: <http://kerepes.plebania.hu>

Megjelenik a hónap első vasárnapján 450 példányban

Szentmisék rendje:

A kerepesi templomban:

Vasárnap: **8.00 és 19.00**

hétköznapi: **6.15**

Kivéve csütörtök: **19.00**

Szilasligeti kápolnában:

Vasárnap: **11.00**